

Tisztelt Emlékbizottság!

Szeretnék életem végén megosztani Önökkel egy történetet. Vannak dolgok miket szerintem nem szabad örökre elfelejteni, és csak én tudok róla beszámolni.

Volt egyszer Karcagon is egy 1956. okt. 23-a. A gimnázium kollégiumában is felbolydult az élet, és a bentlakó 30-35 létszám körüli nagyrészt környékbeli földművelők lányai bizony kinyitották a szájukat.

Ismerték a környékbeli parasztság helyzetét, hiszen

tőlük vettek el mindent.

A kollégium igazgatója Kiss Ilona volt, aki nekem óvodától a Szarvasi Óvónő- és Tanítóképző befejezéséig osztálytársam és jó barátnőm volt.

Egy novemberi éjszakán megjelent a kollégium előtt egy nagy fekete autó, és az elvtársak követelték az összes kollégista lány kiadását. Az igazgató ezt megtagadta, a nyitott ablakban teljes hangerővel kiabálta, hogy a szomszédok is felfigyeljenek, innen egyetlen gyereket el nem visznek

éjszaka - jöjjenek nappal. Másnap az összes gyereket hazamentette a családjához.

Egy novembervégi napon, aztán az utcán mellette állt meg a fekete autó, és Icát betessékelték. Még aznap éjjel rabomobilon Szolnokra vitték.

Ezután jöttek a borzalmas hónapok. Féléven keresztül naponta megkínózták.

Alá akartak íratni velem egy önmaga ellen szóló hamis vallomást, hogy annak alapján elítéljék. Az én barátnőm nagyon erős jellem volt, elmondása szerint csak egyszer írt alá valamit, de másnap visszavonta. A féléves kínzás viszont nagyon megviselte, kiújult a gyermekkori TBC-je.

Féltek, hogy meghal, ezért Budapestre szállították, a Markóba, ahol egy évig gyógyították és táplálták, hogy bíróság elé állíthassák. Kiss Ilona

nemcsak erős, hanem okos is volt, mivel nem írt alá semmit, rábizonyítani szintén semmit sem tudtak, felmentették. A tanítástól viszont örökre eltiltották. A tárgyalás után haza sem utazott Mezőtúrra, hanem egyenesen Szolnokra a tüdőkórházba ment, ahol a jobb felső tüdőlebenyét kioperálták. Sokáig beteg volt, azt mondta - rajta kívül senki sem hitte el, hogy életben marad.

1959 januárjából származik egy hozzám írt levele, ebből idézek:

„Hónapok óta állást keresek, de a történetek után politikailag megbízhatatlan vagyok, és nem alkalmaznak sehol. Fizikai munkát pedig nem tudok végezni, olyan erővel még nem rendelkezem. Két éve egy fillért sem kerestem, s hogy mikor jutok munkához, az a jövő titka. Lényeg az, hogy bármilyen körülmények között tartson ki az ember, és ne törjön meg. Néha rám jön az elkeseredés, de szerencsére hamar vége is van. Csak nem hagyom magam ettől a vacak élettől megtörni.”

Később elvégzett egy nővérképzőt, és a Szolnoki tüdőkórház alkalmazta.

Később egy orvossal együtt áthelyezték Tiszaföldvárra a tüdőgondozóba.

Orvos asszisztensként dolgozott nyugdíjazásáig, majd ott élt haláláig.

Egyszer összetalálkozott a kínzójával, aki mélyen lesütött szemmel ment el mellette.

Az un. rendszerváltáskor hivatalosan rehabilitálták, és nyugdíjmelést kapott.

Azért írtam le ezt a történetet, hogy egyetlen áldozat se maradjon ismeretlenül, és hátha akad még valaki a régi tanítványok közül, aki emlékszik rá.

Kiss Ilona most lett volna vasdiplomás.

Meghalt 1995. febr. 27-én, 67 évesen szívelégtelenségben."

